

[Handelsministeren]

Da der er tale om internationale selskaber, der sammen med et dansk selskab udgør et konsortium, er det ikke helt så sikkert, siger jeg, at det hele bliver hjemtaget i dansk valuta, som hvis det blev solgt direkte til den danske stat, for der vil så komme til at foreligge nogle investeringer. Hvis man f. eks. tænker sig, at det bliver solgt til Vesttyskland – hvad jeg tror er det mest sandsynlige, hvis vi ikke køber det – er der to muligheder. Der er den mulighed, at selskabet, konsortiet, selv laver ledningerne og derfor skal have afskrevet investeringerne; altså at de laver ledningsnettet til Tyskland og måske også noget i Tyskland. Det ved jeg ikke noget om, og derfor kan jeg ikke med sikkerhed sige, hvor meget der bliver bragt tilbage, idet der bliver ekstra omkostninger, som skal trækkes fra først. Det kan også være, at det er køberen, der laver ledningen, som i vores tilfælde, men det tvivler jeg på at det vil blive, hvis gassen bliver solgt til Tyskland.

Hermed sluttede spørgsmålet.

3) Til *justitsministeren* af:

Kaj Hansen (DKP):

»Vil ministeren skærpe kontrollen med grundlovens § 84 om forbud mod oprettelse af nye familiefideikommiser og sikre afløsning af de fonds, legater, stiftelser og selvejende institutioner, der i praksis virker som familiefideikommiser?«

(Spm. nr. 555).

Skriftlig begrundelse.

Fra 1849 til 1919 og videre til grundloven af 1953 har man formået at få afløst meget store majorater og forbudt oprettelse af nye familiefideikommiser til dannelse af en arvelig rigmandsklasse. Vi skal helt tilbage til enevældens indførelse i 1660 for at finde baggrunden for grevernes og friherrernes privilegier: fritagelse for skatter og tiende m. m. Til gengæld skulle adelen tjene kongen med liv, blod og gods af al deres formue og evne. Enkelte grevskaber blev oprettet med penge fra statskassen og foræret den dame, der stod i et nært forhold til kongen, men som ikke var gift med ham. De reelle ændringer i disse privilegier blev foretaget i 1919, og grundlo-

ven af 1953 foretog en slags afslutning på denne lidet flatterende epoke.

I de senere år er der på ny dannet camouflerede familiefideikommiser under dække af fonds, legater, stiftelser, selvejende institutioner o. lign., som der ikke findes noget direkte tilsyn med. Den 7. marts 1978 kunne dagspressen meddele om to nye fonds: tobaksdynastiet Obel og Langesø Slot. Fondsstifterne understregede, at ændringerne var foretaget for at undgå skat og sikre en arvelig rigmandsslægt.

Justitsministeren (Erling Jensen):

Jeg kan oplyse, at justitsministeriet og de øvrige berørte ministerier igennem nogen tid har overvejet forskellige problemer i forbindelse med den frie adgang til at oprette fonds og stiftelser m. v. Regeringen har herefter besluttet at nedsætte et udvalg, der skal overveje behov og muligheder for en lovmæssig regulering af fonds, herunder legater og stiftelser m. v. Udvalget vil blive sammensat af repræsentanter for de berørte ministerier og en række erhvervsorganisationer. Udvalget vil blive anmodet om at overveje en række forhold vedrørende fonds. Jeg kan således nævne, at udvalget skal overveje, om erhvervsdrivende fonds skal undergives regler om f. eks. registrering, ledelse, regnskab, offentliggørelse og om arbejdstagernes medbestemmelsesret. Udvalget vil ligeledes blive bedt om at overveje, om der er behov for regler om offentligt tilsyn med fonds med almennyttigt formål. Endelig vil det indgå i udvalgets arbejde at vurdere de skatte- og afgiftsmæssige problemer i forbindelse med fonds.

Kaj Hansen (DKP):

Jeg vil gerne takke ministeren for et positivt svar, der går på nogle overvejelser i ministeriet angående fondsdannelserne.

Nu er det sådan, at interessen for fondsdannelser har været stigende, og det hænger sammen med tre ting. For det første kan det give nogle skattemæssige fordele at oprette fonds. For det andet kan man sikre en vis arvefølge i industri- eller finansverdenen ved sådanne fonds' oprettelse, og det er ganske givet, at det er kommet til at spille en stadig større rolle. Det er meget bemærkelsesværdigt, at det ikke mindst er storkapitalen, der